

Ține-ți brațele în cruce,
 Ochii 'nchiși pe jumătate
 Și din inimă-ți alungă
 Orice dor într'însa bate

Să ne-adoarmă ca 'ntr'un leagăn
 Adierile ușoare
 Care trec și mișcă 'n tremur
 Iarba arselor răzoare

Țară cînd dintre stejari
 Negri va cădea 'nserarea
 Glas al desnădejzii noastre
 Va cînta privighetoria

Caterinca

Frumos fanfara sună și mîndru orga cîntă
 Și pentru mine parcă 's aceleași amîndouă,
 Căci una te pătrunde de-o 'nfiorare sfîntă,
 Ce-alaltă îți însuflă ca o viață nouă
 De cînd te naști pe lume și până te 'nmormîntă.

Dar dup' aceste două, din svonurile toate
 Ce rătăcesc prin lume, nimic nu mi e mai drag
 Decît o caterincă, din care curg fărmate
 Atîta plîns și vaer trezite de-un pribeag
 Într'un amurg de soare, pe căi îndepărtate.

Pe drumuri, cînd pierdute și cînd apropiete,
 Purtînd aceeași jale, aceleași lacrimi storc . . .
 Se 'naltă vre o revoltă ori mor niște regrete?
 Ah, mai curînd nu-s oare a visurilor cete
 Ce din morminte iarăși în leagăne se 'ntorc,

Ca să se 'ntoarcă iarăși din leagăne 'n morminte?
Mereu și pretutindenî, etern apus de soare,
Drum îmbrăcat de Toamnă în jalnice veșminte,
Ceas zăbovit pe cale, cînd bietul suflet moare
De-o neagră plictiseală ce nu-î chip s'o alinte...

Trad de *St. O. Josif* și *D. Anghel*.
